Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 47 (779) * joi 24 noiembrie 1960 * 8 pagini 30 bani

Este învățătura o chestiune personală?

Fiindcă problema în discuție e învățătura, vom da cuvîntul primului în drept să ne lămurească pentru început: **catalogul.** I-am luat, de pildă, un „interviu" celui de la clasa a V-a B, de la Școala de 7 ani nr. 4 din Craiova. Priveliștea notelor care mi s-a deschis în față era cît se poate de ciudată. Puteai să vezi, în dreptul aceluiași nume, note foarte mici la unele materii și, deodată, note mari la alte materii, sau să întîlnești, cu aceeași ușurință, în dreptul unor nume numai note mici, iar în dreptul altor nume — lucru îmbucurător — numai note mari. După cum vedeți, la clasa a V-a B notele au început, cum s-ar zice, să se dea în leagăn: cînd sus, cînd jos, ca într-o joacă! Să-i cunoaștem pe autorii acestei situații. Oare în ce fel înțeleg ei să învețe? Iată, de exemplu, pe pioniera Gheorghița Cîrstoiu. Pe Gheorghița o pasionează muzica. Foarte frumos! Dar Gheorghița mai are și alte preferințe: își pregătește lecțiile în măsura în care îi „plac" sau nu unele materii. N-o atrage matematica? Nici o nenorocire. Cu o figură senină, Gheorghița primește un 4 fără să se simtă jignită. Dimpotrivă, ar fi necăjită dacă ar lua o notă mică la o materie preferată, ceea ce nu prea se întîmplă, la asemenea materii avînd grijă să fie mereu pregătită. In schimb, Ionel Răcăreanu, coleg cu ea, posesor de note mici, știți cum se pregătește? Dacă părinții îl îndeamnă să-și facă lecțiile, el, de formă, stă, ce-i drept, cu o carte în față dar... fără să citească. Se ia cu joaca din te miri ce. Pe Ionel se pare, nu-l supără notele mici, are impresia că dacă sînt trecute în dreptul numelui său, îl privesc numai pe el. Deci, nimeni nu are dreptul, pasă-mi-te, să-i facă observație. Același lucru îl gîndesc și pionierele Anișoara Volintiru, Elisabeta Petrescu. Iată un mod de a privi învățătura cît se poate de greșit. Felul cum înveți, cum știi să muncești în colectivul în care te afli, nu poate fi o chestiune pur personală decît în măsura în care este vorba de simțul de răspundere personal. Dar cînd acest simț de răspundere aproape că lipsește e cazul să se pună întrebarea: oare Anișoara, Ionel, Gheorghița, Elisabeta și alți pionieri care și-au uitat datoria și găsesc că felul cum învață îi privește numai pe ei, pot fi lăsați să creadă în continuare acest lucru? In clasa a V-a B sînt pionieri buni la învățătură, ca Petrică Buzoianu, Constantin Antonovici, Rodica Tomoșoiu și alții. Prezența lor la rezolvarea acestei situații s-a cam lăsat însă pînă acum așteptată. Nu înseamnă aceasta că și ei, în fond, privesc învățătura, ca și colegii lor cu note mici sau cu note „în salturi", drept o chestiune personală? Intr-adevăr, acum, de abia acum, au început să organizeze grupe de într-ajutorare. Se înțelege că ar trebui mai multă voință, mai mult entuziasm în îndreptarea situației despre care am vorbit mai sus.

O notă mică a unui pionier e o pată pentru întregul colectiv în care se află. Felul cum învață un pionier sau altul, trebuie să intereseze întregul detașament în care se află așa cum, pentru un pionier, a învăța bine și a fi interesat sincer de rezultatele la învățătură ale celorlalți tovarăși, trebuie să fie, de asemenea, o preocupare. De aceea, cei care învață la unele materii după „preferință", sau cei care luînd note de limită au impresia că nu li se poate reproșa nimic, trebuie să știe; învățătura nu-i o chestiune pur personală. Felul în care învață un copil interesează pe toată lumea. Așa cum înveți azi, așa vei munci mîine. Și cred că nimeni nu vrea să ajungă un strungar sau un sudor care să dea produse cînd de nota 10, cînd de nota 4...

M. DIACONU

Începînd din acest număr, urmăriți noua noastră rubrică:

Sîntem pe șoseaua Beiuș-Oradea. Am trecut de satul Ogești. Urmează comuna Sîmbăta. În apropierea ei, atrag atenția o mulțime de pomi plantați de-a lungul șoselii. Sînt îngrădiți și văruiți cu grijă. Privindu-i, simți că la plantarea lor au lucrat mîini de adevărați gospodari. Cine să fie acești gospodari? Iată un panou. Pe el stă scris cu litere vizibile de departe: „Pomi plantați și îngrijiți de pionierii Școlii de 7 ani din comuna Sîmbăta, raionul Beiuș, regiunea Oradea".

Va să zică, aici au lucrat pionierii. Ne interesăm și aflăm că întreaga comună e mîndră de hărnicia lor. Oamenii sînt bucuroși să-ți povestească despre felul în care au muncit copiii lor. Cu pricepere și tragere de inimă, copiii au săpat gropile la distanțe egale, au pus puieții, i-au văruit, i-au îngrădit. Dar nu numai atît. De fiecare dintre cei 120 de pomi fructiferi plantați răspunde cîte un pionier. Ni s-a spus cu multă siguranță că pomul „acela" este îngrijit de pionierul Mihai Moga, clasa a VII-a. Altul este îngrijit de Doina Redai, clasa a IV-a. Cel de dincolo, de Elisabeta Pros. Pe la mijloc se află cei îngrijiți de Vasile Bar, Maria Cmeci. Frumoasă înfăptuire... 120 de pomi fructiferi care dau altă înfățișare comunei. 120 de pomi care, cînd vor crește, vor fi un obstacol în calea vîntului. 120 de pomi care au să-i întîmpine mîine pe cei care i-au îngrijit, și pe alți călători, cu crengile doldora de fructe.

Dar pionierii din comuna Sîmbăta au hotărît să nu se oprească aici. Ei și-au propus să prelungească, de-a lungul șoselii, șirul de pomi, pînă la marginea satului vecin, Ogești, din comuna Rotărești.

...Ne întrebăm: ce vor face atunci pionierii din Ogești? Vor duce mai departe această originală „ștafetă" pînă în satul următor? Noi credem că da!

MARIA GHERASE

Pe șantierele constructorilor de locuințe munca este ușurată de puternicele macarale care ridică cu ușurință panouri de beton prefabricat. Pe șantierul din bulevardul Pieptănari din Capitală, un grup de pionieri privesc cu uimire la giganții de oțel.

Toamna

Deși o vezi aceiași, e-așa de schimbătoare!
Aci, clipind sfioasă, din geana azurie,
Cu-n semn din mîna caldă și dalbă te îmbie,
Aci, clocotitoare, învinețește zarea.

Cu-o mînă-alungă frunza și pasărea pădurii,
Cu alta colorează boboci de tufănele,
Cu-o mînă-ncarcă rodul în care mari și grele,
Cu alta îi dezleagă stihiile naturii.

Și, șuierînd amarnic, dezlănțuie galopul
Dihăniilor slute pe ceru-nchis și strîmb,
Și bate mînioasă din aripa de plumb...
Din hăurile lumii, desferecă potopul.

Apoi, zîmbind, molatic, din altă sită cerne...
Așterne-ngîndurată covoare pe alei.
Din trena-i diafană, cu fir de funigei
Presară dezinvoltă sclipiri de crizanteme.

Tîrziu, cînd depărtarea cuprinde nava dalbă,
Spre zările albastre mînînd-o încet nărili,
Mai stăruie în aer, ca un regret al verii,
Apoi, i-astupă urma, încet, zăpada albă...

M. LAȘTUN

Din viața pionierească

— Te-ai pregătit pentru duminică?
— Da, am găsit într-o carte niște ghicitori grozave! Dar tu?
— M-am antrenat toată săptămîna; să vezi dacă nu dobor recordul școlii la săritura în înălțime!...

Petrecerea în comun a zilelor de duminică a devenit, în multe unități de pionieri, o adevărată tradiție. Adeseori, organizarea activităților pionierești de duminică este consemnată în programele de activități. Se fac pregătiri din timp, se ține seama de dorințele tuturor pionierilor. Firește, cu toții vor ca duminica să fie cît mai vesel, cît mai plăcut.

Astăzi vă prezentăm mai jos cîteva aspecte din activitățile de duminică ale unor unități de pionieri. Vă rugăm să ne scrieți: Și la voi în școală au loc asemenea activități de duminică? Cum se organizează în grupa, detașamentul, unitatea voastră petrecerea timpului liber?

In cadrul activităților pionierești de duminică, pionierii Școlii de 7 ani nr. 116 București și-au propus să facă o vizită la grădina zoologică Băneasa. Grațioasele lama sînt încîntate de vizitatori.

Din inițiativa colectivului de conducere

Nu de mult, așa cum și-au dorit, pionierii au petrecut o duminică pionierească interesantă și plăcută.

Colectivul de conducere al detașamentului clasei a VII-a B de la Școala medie nr. 2 din Craiova și-a propus să pregătească un program de duminică și a izbutit. Cum? Putem afla foarte simplu încercînd mai întîi să vedem roadele, adică să participăm, fie chiar pe calea închipuirii, la desfășurarea lui.

...In sală e liniște. Pionierii îl ascultă cu atenție pe tovarășul instructor al detașamentului clasei a VII-a B, Cornel Savetai, care le vorbește despre realizările științei și tehnicii sovietice. In fața lor au început să se perinde imagini grandioase: complexe industriale puternice, mașini complicate, rachetele sovietice străbătînd fulgerător spațiile stelare. Toate aceste cunoștințe au căpătat suflu, au devenit în aceste clipe un buchet de emoții, de bucurii.

La concursul „Drumeții veseli în unitate", care a urmat, amatorii nu s-au lăsat așteptați. Erau trei: Dan Popa din clasa a VII-a B, Marian Mirea, din clasa a VI-a A și Adrian Crețu, dintr-a VI-a B. Ei urmau să arate ce știu despre viața unității din care fac parte. Erau, bineînțeles, hotărîți să răspundă cît mai bine și, cîteodată, de încordare își duceau degetul la frunte în timp ce spectatorilor, de nerăbdare, aproape că li se oprise răsuflarea. Cînd să se împartă premiile, au apărut „gospodinele" din clasa a VII-a B, purtînd pe tăvi niște gogoși de toată frumusețea. Numai că, înainte de a le aduce, probabil că gospodinele s-au consultat cu... Păcală, fiindcă, să vedeți, gogoșile erau umplute cu... vată. Vă închipuiți ce veselie a urmat. Doar Adrian, unul dintre premiați, a rămas serios și grav. Foarte tacticos, a desprins coaja gogoașei, a mîncat-o, iar restul, necomestibil, l-a dat frumușel la coș... Om practic, vorba aceea!

In timpul desfășurării programului artistic, pionierii au aplaudat frenetic. S-au recitat poezii, s-au cîntat nenumărate melodii. La reuniunea pionierească — ultima parte a programului — pionierii au dansat, au glumit, s-au distrat de minune și... desigur, au căutat să afle de la cei ce organizează acest interesant program de duminică în ce fel au lucrat pentru pregătirea ei. Secretul nu era greu de aflat: pionierii din clasa a VII-a B s-au străduit să stabilească un program cît mai atractiv, mai folositor; și-au împărțit cu chibzuială sarcinile, au avut grijă ca totul să fie gata din timp și să decurgă așa după cum prevăzuseră. Participînd la desfășurarea acestei acțiuni, pionierii au avut astfel prilejul să cîștige cunoștințe noi și să se reîntîlnească cu o parte din tovarășii preferați ai timpului liber; jocul, veselia.

Și în unitățile voastre, dragi cititori, puteți petrece la fel de plăcut o zi de duminică.

M. LICIU

Pe terenul de sport

Terenul de sport a fost locul de întîlnire al celor două echipe. Pionierii din comunele Drăgușeni și Fundeanu, raionul Berești, organizaseră pentru duminică o întîlnire sportivă și acum iată-i împreună pe teren. Gazdele, pionierii Școlii de 7 ani din Drăgușeni, au pregătit din timp tot ce era necesar. Așa că, la semnalul arbitrului, cele două echipe s-au aliniat pe teren, căpitanii și-au strîns mîinile și... meciul a început. Spectatorii, care de data aceasta nu erau numai pionieri, ci și tineri utemiști, părinți, aplaudau un șut bun al lui Nicolae Ibănescu, o lovitură de pedeapsă executată de Gheorghe Ghițan, un plonjeu „formidabil" al portarului Iorgu Blaga. In tribunele special amenajate pentru întîlnirea aceasta, pionierii comentau dacă cutare sau cutare e în „formă", dacă arbitrajul e bun. Fiecăruia i se părea că favoritul lui joacă mai bine, că peste cîțiva ani va face sigur parte din A. Și minutele treceau unele după altele, fotbaliștii alergau, se străduiau să marcheze măcar un gol. Cu toate acestea meciul s-a terminat la egalitate, pentru că ambele echipe au căutat să fie la înălțime. Și, pentru că veni vorba de... înălțime, ceva mai încolo, în fața suporților ștachetei, se dădea lupta cu centimetrii. Nicolae Diochițeanu a fost de la început primul. In lupta ce se dădea pentru locul II, doi concurenți: Constantin Mușat și Mitică Tololici. Mai antrenat, Constantin și-a întrecut adversarul.

In apropiere, la groapa de sărituri, reamenajată de curînd, își încercau întîietatea Gheorghe Mititelu și Nicu Glăvan. Cînd era pe primul loc Gheorghe, cînd Nicu. Intîlnirea aceasta a fost decisivă, așa că Gheorghe Mititelu a devenit „oficial" campion pe unitate la săritura în lungime.

In duminica aceea, pionierii ambelor unități au petrecut o dimineață plăcută, interesantă.

G. KELNER

ACTIVITĂȚI pionierești de DUMINICĂ

Duminica veselă

E o duminică însorită de toamnă. În curtea Școlii de 7 ani din comuna Recea-Cristur e mare veselie. Deși nu e zi de cursuri, toți pionierii au venit la școală. Peste tot se poartă discuții interesante, unii joacă șah, alții vizionează diafilme, iar fotbaliștii, bineînțeles, bat mingea.

Nici de la căminul cultural pionierii nu lipsesc. Se fac ultimele repetiții în vederea prezentării scenetei „Pastilele" de Octavian Sava.

DOINA POP
instructoare superioară
Școala de 7 ani, comuna Recea Cristur, reg. Cluj

Pentru cei mici

În zilele de duminică, la Școala de 7 ani nr. 8 din Tg. Mureș vin la școală mulți pionieri pentru a-și petrece împreună timpul liber. Dar nu numai pionierii vin la școală. Micii școlari din clasele I-a și a II-a abia așteaptă să intre în sala unde s-au adunat multe, multe jucării, și să înceapă jocul. Ajutați de pionieri, ei lucrează rochițe pentru păpuși, învață să le facă... „mîncare" sau chiar să le spună povești. Și nu e duminică în care micii școlari să nu învețe și ei cîte un cîntec vesel sau un joc de la prietenii lor dragi, pionierii.

Ziua de duminică, 20 noiembrie a fost, la Școala de 7 ani nr. 171, dedicată sportului.

O zi de neuitat

În duminica aceasta, portul Constanța a primit oaspeți dragi: pionierii. Portul-gazdă i-a primit cu zîmbete calde de toamnă, marea i-a întîmpinat prietenoasă, cu valuri adînci, străvezii.

E o zi deosebită. Patru elevi ai clasei a III-a A vor deveni pionieri. În fața strungului la care a lucrat, pe vremuri, în atelierele șantierului naval, neînfricatul utecist Filimon Sîrbu, cei patru școlari vor primi cravata roșie. Cu acest prilej a venit și un tovarăș vîrstnic, membru de partid, unul dintre tovarășii lui Filimon Sîrbu. El le-a povestit: „L-am cunoscut bine pe tînărul Filimon. Am fost tovarăși de muncă. Deși era cel mai tînăr dintre noi, era atît de curajos și dîrz, avea atîta voință și dragoste de viață, încît de la început l-am îndrăgit..."

Figura utecistului Filimon Sîrbu devine tot mai vie, cu cît povestirea înaintează. Copiii îl văd aevea împărțind muncitorilor presa ilegală, lipind în oraș pe ascuns lozinci mobilizatoare, organizînd manifestații ale muncitorilor împotriva regimului burghezo-moșieresc. Au aflat și cum a fost arestat, judecat și condamnat la moarte. Condamnat pentru că lupta pentru o viață liberă și luminoasă, pentru că-i ura și-i demasca pe exploatatori.

„Dus în fața plutonului de execuție, Filimon Sîrbu a refuzat să fie legat la ochi. O salvă, și glasul neînfricatului luptător s-a stins. Dar noi nu l-am uitat. Am luptat mai departe pentru ca voi să aveți case și școli luminoase, să trăiți o copilărie fericită, fără griji", a încheiat tovarășul povestirea sa

★

„Eu, tînăr pionier al Republicii Populare Romîne, mă angajez în fața tovarășilor mei să fiu credincios poporului romîn și cauzei Partidului Muncitoresc Romîn, să fiu un luptător dîrz, cinstit și curajos, pentru victoria socialismului.."

Emoționați, Tereza Guns, Ștefan Nedelcu, Vasile Lemnaru și Dan Gheorghiu au rostit angajamentul solemn... Au primit cravata roșie... Au salutat pionierește.. Au primit flori, flori multe... Momente pe care nu le vor uita niciodată.

Această zi de duminică a fost deosebită de celelalte. Dar pionierii unității de la Școala medie nr. 1 din Constanța îți pot povesti și despre alte multe activități pionierești de duminică. Așa, de pildă, acelea în care au organizat concursuri „Drumeții veseli" sau au fost la muncă patriotică împreună cu utemiștii, sau au avut competiții sportive. Acum, plănuiesc pentru o duminică viitoare o excursie la Adamclisi!

În programul lor de activități, acțiunile pionierești de duminică ocupă un loc de frunte, iar propunerile sînt multe și variate. Dacă vreți să aflați amănunte despre acestea, scrieți-le.

ILEANA TAUN

Despre orașul natal

— Aspecte de la o adunare pionierească —

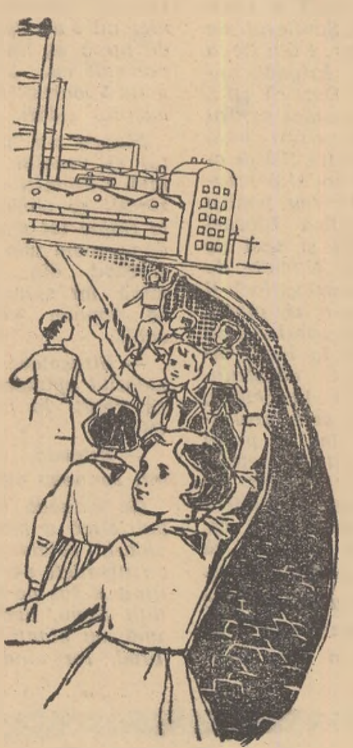
Tovarășul Ion Gae, prim secretar al Comitetului orășenesc de partid, vorbește rar, explicîndu-le pionierilor cum arăta în trecut și cum se dezvoltă acum orașul Galați.

Un călător, trecînd prin orașul nostru în 1859, își nota impresii din călătorie. „Lucrătorii din port — scria el — sînt îmbrăcați cu zdrențe și se hrănesc cu mămăligă și pește". Pe atunci, muncitorii din Galați duceau o viață plină de necazuri și nevoi. Trăiau în cocioabe întunecoase. Galațiul era un oraș mult mai mic decît cel de astăzi. In 1821, număra 7.000 de locuitori, iar de abia în 1938—1940 se apropie de 96.000 de locuitori.

In sala de festivități a Școlii de 7 ani nr. 4 din Galați, pionierii ascultau cu atenție cuvintele tovarășului prim-secretar. Pe fețele lor îmbujorate se citea emoția acestei zile deosebite, pe care o așteptaseră cu nerăbdare. Pentru adunarea de astăzi cu tema: „Cum va arăta orașul Galați în 1965", toți pionierii detașamentelor claselor a VII-a A și B au avut cîte ceva de pregătit. Au studiat material despre istoricul orașului lor, au vizitat întreprinderi, instituții, diferite monumente istorice, au mers să vadă noile construcții social-culturale, locul unde se va ridica giganticul Combinat Siderurgic, despre care se vorbește în raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, la cel de-al III-lea Congres al partidului. Ei au lucrat fotomontaje, panouri, grafice ce înfățișau transformările petrecute în viața orașului în anii regimului democrat popular, notînd în caiete toate datele privitoare la obiectivele economice și culturale ce se vor ridica în orașul lor în viitorii ani.

Despre aceasta le vorbea acum și tovarășul Gae. Le vorbea despre milioanele de tone de oțel care vor ieși anual din cuptoarele viitorului combinat, despre cei 37.000 de oameni ce vor lucra aici, despre sutele de apartamente ce se vor construi pentru muncitorii combinatului.

Le-a vorbit apoi despre construirea noului spital cu cele 800 de paturi, despre construirea celor patru cămine studențești, despre construirea fabricii de lapte. In cartierul Brăilei de sus, vor începe construcțiile noilor blocuri cu 4 și

7 etaje, așa cum sînt înfățișate și în macheta pe care acum o aveau pionierii în față în sala adunării. „Cît de frumos va arăta orașul nostru! le spune tovarășul prim secretar. Și toate aceste realizări, viața noastră fericită pe care o trăim, le datorăm părintelui nostru drag, partidului. Lui trebuie să-i mulțumiți prin faptele voastre așa cum părinții voștri muncesc cu însuflețire pentru a traduce în viață hotărîrile partidului. Aici, în școală, trebuie să vă străduiți să învățați cît mai bine, să cuceriți cît mai multe comori ale culturii și științei, să vă pregătiți temeinic. Numai așa veți putea deveni constructorii de nădejde de care patria noastră are nevoie!"

Din rîndul pionierilor a izbucnit un ropot de aplauze entuziaste. Era ca și un angajament în fața partidului. Privirile lor luminoase spuneau că se vor strădui să învețe, să se pregătească așa cum se cuvine pentru viitor.

Apoi a vorbit utemistul Ion Brînduș, muncitor la uzinele „Nicolae Cristea", membru al brigăzii de tineret condusă de comunistul Nicolae Stoica. El le-a povestit cum muncește brigada lui — fruntașă pe oraș — cum își petrec timpul liber și cum învață tinerii din brigadă. „Minunată este munca în uzină! a spus tovarășul Brînduș. Să știți că vă așteptăm cu plăcere pe voi, viitorii muncitori!" In încheiere, pionierii au pus multe întrebări vorbitorilor. Ei au vrut să știe cum va arăta cheiul Dunării la Galați, la sfîrșitul șesenalului, cîte blocuri și cîte apartamente se vor construi pînă în anul 1965, cum va arăta magistrala care va lega noua gară de centrul orașului, precum și alte lucruri interesante despre dezvoltarea orașului lor în șesenal. Pionierii au primit răspuns la toate întrebările.

Această frumoasă adunare pionierească s-a încheiat printr-un festival pregătit și interpretat de micii artiști sub conducerea tovarășei Victoria Verdeș, profesoară de limba romînă. Pionierii au recitat versuri ale poeților din patria noastră, despre frumusețea și măreția vieții noi, socialiste, despre grija partidului pentru tînăra generație din patria noastră.

De pe scenă au răsunat gla-

surile pionierilor care spuneau pe rînd ce vor să devină în viață: strungar, geolog, astronom, țesătoare, pedagog, miner. Nenumărate meserii, nenumărate aspirații, toate avînd un țel comun: munca pentru necontenita înflorire a patriei.

M. NEGREA

Flutură cravatele roșii

Din primele zile...

Clopoțelul se mai odihnea încă în cancelarie. In școală era liniște. Pînă la începerea orelor mai era timp, dar Mircea Spiridon și sosise. Grijuliu ca de obicei, deschise ferestrele, apoi luă cana și udă florile. Supărat că din neatenție udase și hîrtia, se îndreptă grăbit spre dulap, scoase altă hîrtie, îmbrăcă ghiveciul și îl puse la loc pe fereastră. Își roti privirea în jur, cauta cu ochii să vadă dacă totul e în ordine. In acest timp, în clasă își făcu apariția Constantin Bichilie și Alexandra Munteanu. Aveau sub braț cîteva coli de hîrtie albastră.

— Vezi că n-am uitat? spuse Alexandra. Am adus și etichete.

Și Mircea le arătă cum să-și învelească corect caietele, să le eticheteze, cum să-și tragă linie la marginea paginii, cum să scrie frumos. In alte zile, cînd aveau vreo problemă mai grea, tot el îi ajuta acolo unde nu au înțeles. Sarcina pe care o primise, de a-i ajuta la învățătură pe Constantin și Alexandra, se străduia să și-o îndeplinească cu grijă. Faptul că peste o lună, și prietenii lui au primit cravata roșie, l-a bucurat nespus și pe Mircea.

De altfel în detașamentul claselor a III-a de la Școala de 4 ani nr. 1 din Bîrlad toți noii pionieri caută să-și îndeplinească cu cinste primele lor sarcini. Marta Arghirescu, dintr-a III-a A, este săptămîna aceasta de serviciu. In clasă nu e nici o hîrtiuță măcar, băncile sînt lună.

— Parcă nu prea se scrie bine pe tabla asta! și-a spus ea odată.

A doua zi a fost prima în clasă. A spălat tabla cu borș, a udat buretele, creta a așezat-o în cutiuță.

In unitate li se spune „cei mici", ei însă doresc să arate că nu sînt de loc „mici". Felul în care își îndeplinesc primele sarcini pionierești ne-o dovedește. Pe grupe sau individual au pornit să colecteze fier vechi, maculatură, participă la munca patriotică de pe șantierele de construcții, își înfrumusețează școala, strada pe care locuiesc, și înainte de toate, caută să învețe cît mai bine. Fiecare din ei se străduiește să poarte cu cinste cravata roșie.

G. COSTIN

Oacheșul

— Gata, băieți?

— Gata.

— Atunci, să ne apucăm de lucru!

Cel care vorbise primul, un băiat zvelt, oacheș și cu ochi rotunzi, inteligenți, pune cartea pe masă.

— Să vedem mai întîi ce am reținut fiecare...

Pe rînd, ceilalți doi copii și oacheșul povestesc lecția. Apoi citesc din nou, cu glas tare, din manual, pentru a-și da seama unde au greșit sau ce anume au uitat.

Nu-i greu să pricepi că e vorba de trei colegi care învață împreună și că oacheșul e un pionier fruntaș, care își ajută cu drag prietenii. El cunoaște foarte bine lecțiile, își scrie cu ușurință temele. Fiecare cuvințel al lui e urmărit cu atenție de colegi. Știe o mulțime de lucruri, oacheșul. Nu-i de mirare că are numai note foarte bune. Cu toate acestea, e un băiat foarte modest. Le explică grijuliu, cu răbdare, ceea ce n-au înțeles.

După istorie, urmează gramatica, după gramatică, geografia... Incet-încet, lecțiile sînt învățate și temele scrise. Toată lumea e mulțumită. Astăzi va fi vesel la școală. Foarte adevărat. **Nici n-ar putea fi altfel atunci cînd știi că ai învățat. Te simți cu conștiința împăcată. Cum s-ar spune, ești stăpîn pe situație.**

Cei doi colegi se pregătesc de plecare. Oacheșul îi conduce pînă la poartă — dar își aduce aminte de ceva. Ii spune unuia dintre băieți:

— N-ai vrea să mai stai puțin? Știi, să facem cîteva exerciții de matematică...

Oacheșul are note bune la toate materiile, inclusiv matematica. Dar, cu toate acestea, nu-i mulțumit de felul în care cunoaște acest obiect. De aceea nu se sfiește să ceară, la rîndul său, ajutorul unui coleg. Și cum unul dintre cei pe care el îi ajută la învățătură e totuși bun la un obiect — matematica, oacheșul a hotărît să-i solicite sprijinul. Ceea ce a și făcut!

N. R. — Asemănarea dintre oacheșul nostru și pionierul Mirel Mănescu, din clasa a IV-a a Școlii de 7 ani nr. 20 din Ploești nu este de loc întîmplătoare. Intr-adevăr, acest pionier fruntaș își ajută colegii și nu șovăie ca, atunci cînd simte nevoia, să ceară el însuși ajutor.

AL. OVIDIU ZOTTA

Recreația mare

Are „motiv..."

— Mircea e supărat pe mine.

— De ce?...

— Cine îl poate înțelege!? E nerecunoscător... Zice că din cauza mea a căpătat trei la aritmetică...

— Nu l-ai lăsat să învețe!

— Aşi, de unde! Dar nu știi cum e? În loc să învețe serios, pierde timpul. Ieri toată ziua a bătut mingea pe stradă. Se-nvață să tragă șuturi. Pe mine m-a ținut numai în poartă și tot el se supără!..

— Ați fost, care va să zică, împreună numai la joacă! Are deci motive să fie supărat!

— Ba de loc! Seara m-am dus frumușel acasă și mi-am scris temele. Azi de dimineață, cum am sosit în clasă, el mi-a cerut caietul...

— Și i l-ai dat?

— Bineînțeles.

— Și... i-a spus cineva tovarășului profesor?

— Nu, dar lui i-a controlat caietul...

M. VÎLCEANU

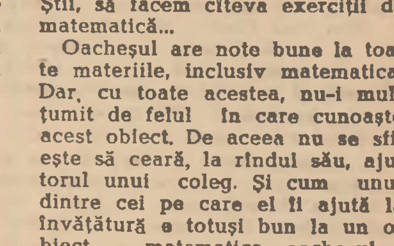
A citit băiatul cartea...

A citit băiatul cartea.
I-a plăcut. E mulțumit.
Fiecare filă-n parte
L-a-ncîntat, i-a povestit.

La biblioteca școlii
Se va duce, dragii mei.
Altă carte, tot frumoasă,
Să primească-n locul ei.

Pîn-atuncea, pe copertă,
Scrie mare, să se știe:
„Astăzi, miercuri, 5/XI-a,
Am citit-o eu, Ilie!"

DINU ALEXANDRESCU

CUM A DEVENIT GIGEL POLITICOS...

desene de BURSCHI

HUNEDOARA

Cînd vorbești despre Hunedoara, nu se poate să nu te gîndești la uriașul combinat siderurgic. Inchipuiți-vă, dragi cititori, pe o întindere de cîțiva kilometri, furnale mari, cu scări înalte, hale întinse cît vezi cu ochii, macarale gigantice, care ar putea ridica case întregi în ghearele lor, ateliere, șine cu locomotive și vagonete — și vă veți putea face astfel o idee despre marele combinat siderurgic de la Hunedoara.

Numai că, în fiecare atelier și laborator, la oțelărie sau la cocserie, la furnale sau la laminoare, ai de văzut atîtea lucruri uimitoare, încît la început nici nu-ți vine să crezi că sînt aievea. La oțelărie, de pildă, mai întîi zgomotul, apoi cuptoarele înroșite, cabinele de comandă, vagonetele care merg singure la simpla apăsare a unor butoane, muncitori cu căști și ochelari fumurii, totul te emoționează.

Iată și cel mai nou cuptor de oțel al țării — „Cuptorul Păcii", cu o capacitate de 400 tone. A intrat de-abia luna aceasta în funcțiune. La prima șarjă pe care a dat-o țării, a lucrat și brigada de tineret condusă de Marian Axente. Ii văd pe oțelarii brigăzii pregătind elaborarea unei alte șarje de oțel.

Nu vorbesc între ei decît foarte rar. Fiecare știe ce are de făcut. Prim-topitorul trece în cabina de comandă, de unde urmărește totul. Oțelarii Gheorghe Pavel și Petru Benchea au dispărut în spatele cuptorului uriaș. Ce se întîmplă ?

— Nici o grijă, ne liniștește prim-topitorul. Ei sînt stihari, adică taie, cu ajutorul oxigenului, stihul, orificiul astupat de magnezită, pe unde se evacuează șarja.

Pe șinele din fața celor cinci uși greoaie ale cuptorului, necontenit, vin vagonete încărcate cu fier vechi. Se află poate acolo, în stivele de metal, și fier colectat de mîinile harnice ale pionierilor. Vagonetele răstoarnă fierul în gurile cuptorului, iar acesta, ca un balaur nesătul, înghite fierul din alte și alte vagonete.

Cuptorul arde cu o temperatură tot mai ridicată. Indicatoarele cadranelor de la postul de control oglindesc transformările din cuptor. Temperatura a ajuns la 1.230 de grade ! Cel mai tînăr oțelar din brigadă — are numai 19 ani — dar și unul dintre cei mai buni, utemistul Dumitru Negrea, se uită printr-o sticlă violetă: fierul s-a topit !

— Se poate introduce fonta lichidă, vestește el prim-topitorului.

Acesta, apăsînd pe un buton de comandă, face să apară, aduse pe vagonet, oalele pline cu fontă fierbinte trimisă de furnale. Și aceasta este înghițită cu nesaț de gurile de foc ale cuptorului. Acum de-abia începe cu adevărat topirea șarjei. Fierul fierbe în clocote. Stropi mari, uriași, țîșnesc cu strălucire de luceferi. Dar muncitorii nu se lasă furați de această strălucire. Ca niște încercați făurari, ei își văd mai departe de lucru. Unii aruncă în cuptor var și bauxită pentru ca să reducă, prin oxidare, carbonul. Alții iau probe, care sînt analizate la laborator.

Tînărul oțelar Dumitru Negrea vine cu rezultatul: șarja e bună! Poate fi evacuată!

S-au adunat toți oțelarii din brigadă în fața cuptorului. Bineînțeles, afară de... stihari, care și de data aceasta se află... după cuptor. Trebuie dat drumul stihului, pe acolo va ieși noua șarjă. Și, în oale mari, de înălțimea unui etaj, cu o capacitate de 200 de tone, șuvoiul incandescent, alb-roșcat, curge ca un torent.

Brigada oțelarului Marian Axente privește cu mîndrie revărsarea oțelului. Mîndrie îndreptățită. Din șarja aceasta se pot construi aproape 50 de tractoare, sau 100 de autocamioane, sau... cîte secerători, macarale, sonde !... Și cîte nu se pot construi din cele peste o mie de tone date peste plan luna trecută de muncitorii acestei brigăzi !

Ei și toți ceilalți harnici oțelari de la Hunedoara muncesc cu însuflețire, dînd patriei tot mai mult oțel necesar făuririi tractoarelor și autocamioanelor, mașinilor agricole, atîtor fabrici și uzine care se înalță peste tot în patria noastră înfloritoare.

E. TOFAN

Brigada entuziaștilor

Pe bună dreptate, brigăzii de tineret a zidarilor de la Șantierul de construcții nr. 1 din Deva i se spune „brigada entuziaștilor". Dar, să știți, aceasta nu numai pentru că ei au construit pînă la 30 octombrie 186 de apartamente noi și o școală de 4 ani, sau pentru că acum ridică blocuri cu încă zeci și zeci de apartamente. Numele de „brigada entuziaștilor" li s-a dat într-o zi, cînd...

Se știa că șantierul se va muta de la locul ultimului bloc construit. Se va muta în centru, acolo unde este proiectat să se înalțe patru blocuri cu cîte trei etaje. Casele vechi încă nu erau dărîmate. Utemiștii din oraș au hotărît ca, prin muncă patriotică, să ajute la demolări. „Zidarii vor putea începe mai curînd construcția", au zis ei. Și în ziua hotărîtă au venit cu toții la muncă patriotică dar, nici nu s-au apucat bine de lucru și, iată că s-au pomenit cu... brigada de muncă patriotică a utemiștilor zidari.

Munca s-a întețit. Cîntul și veselia erau de față. Cărămizile, pe care zidarii se obișnuiseră să le ridice tot mai sus, cădeau acum una cîte una, treceau din mînă în mînă iar zidurile vechi se topeau văzînd cu ochii.

— Strașnice ajutoare, zidarii ! spuneau utemiștii veniți la muncă patriotică.

— Brigada entuziaștilor, spuneau alții...

Cu brigada de muncă patriotică a muncitorilor zidari, celelalte brigăzi de utemiști s-au mai întîlnit și sus pe dealul cetății Deva, unde, împreună, au plantat puieți de brad. Iar cînd în fața biroului șantierului a apărut strada netedă și dreaptă, în locul celei cu gropi și noroi, sau cînd o fîntînă arteziană nouă, construită în oraș a început să-și țîșnească apele de cristal, sau cînd a fost reparat spitalul, se știa că toate acestea se datoresc și muncii patriotice a brigăzii de tineret a zidarilor. Pe pieptul celor mai mulți dintre ei strălucește de altfel insigna de brigadier. Și utemistul Ioan Uivari și Gheorghe Moga, și Cornel Bulgăr, și Virgil Andrica, și încă mulți alții sînt fruntași în muncă pe șantier. Fruntași însă și ai muncii patriotice. Dorința cea mai vie a acestor tineri este ca orașul drag să devină tot mai frumos. Și aceasta o înfăptuiesc cu propriile lor mîini.

E. DONOSE

Interviul nostru

LA ȘANTIERUL NAVAL, GALAȚI

Zilele trecute ne-am adresat tovarășei inginer Măndița Popavasile, șefa cabinetului tehnic al Șantierului Naval-Galați, cu rugămintea de a ne spune cîteva noutăți din activitatea constructorilor de vapoare.

ÎNTREBARE : Ce noutăți aveți în ultima perioadă ?

RASPUNS : În primul rînd, în șantierul nostru se execută vase cu o capacitate de 4.500 tone, după un proiect întocmit de specialiștii romîni. Acestea sînt cele mai mari vase construite pînă în prezent în țara noastră. Vasul „Galați" a fost deja dat în exploatare NAVROM-ului, și este destinat transportului de mărfuri. La construcția acestor vase ne preocupă în permanență introducerea de utilaje perfecționate, a unei tehnologii avansate. Iată, de pildă, două din aceste noi metode aplicate : folosirea aparatelor de sudură automate și semiautomate cu mai mulți electrozi. Acestea, cu cîteva săptămîni în urmă, se lucrau numai cu un singur electrod ; se executau numai 29 metri sudură pe oră. Prin introducerea sistemului de sudat cu 2 și 3 electrozi, se execută 42-60 metri sudură pe oră. Acest sistem face ca productivitatea și calitatea sudurii să fie mai mari.

O altă noutate este și aceea a mecanizării operației de curățire a tablei de *țundăr* (pojghița formată de la laminare). Dacă acest țundăr nu este îndepărtat de pe tablă înainte de vopsire, vopseaua se desprinde de pe tablă într-un timp foarte scurt. Operația de curățire a țundărului se făcea pînă în prezent manual și cerea efort fizic mare. Mecanizarea acestui sistem, adică sablarea (ciocănirea tablei cu alice de oțel) se face mult mai repede și mai de calitate. După ciocănirea tablei, adică sablarea, se trece printr-o instalație de pasivizare (tratare chimică a tablei pentru a evita oxidarea în contact cu atmosfera). Acest aparat este dirijat doar de cîțiva muncitori și înlocuiește munca a circa 200 de muncitori.

ÎNTREBARE : Ce proiecte aveți pe viitor ?

RASPUNS : În proiectele noastre se prevede construirea unor cargouri cu o capacitate de 10.000 tone. Și acestea vor contribui ca transportul maritim și fluvial să crească în 1965 de 7,5 ori față de 1959, așa cum prevăd Directivele celui de al III-lea Congres al partidului.

GR. MUȘAT

Cargoul „Suceava" de 4.500 tone în momentul lansării la apă

Niculăiță asculta nemișcat. Cu capul în palme, aplecat peste marginea discului ce se învîrtea uniform, urmărea pulberea albă de lumină ce sclipea jucăușă pe suprafața lucie. Asculta cu nesaț cum izvorăsc notele sub vibrația acului de oțel.

„Dar unde-și ține discul cîntecul ? Unde-și are el oare glasul ? se întrebă deodată băiețașul privindu-i uimit fața neagră, rotundă. Cum de vorbește ebonita ?".

Discul se opri brusc : „Așa credeți voi, copii, dar eu nu sînt ebonită ! Și dacă vrei să afli cum am ajuns să cînt și să vorbesc, vino cu mine!".

Niculăiță făcu ochii mari. N-avu însă timp să se dezmeticească bine, ascultînd glasul acela pițigăiat, că discul sări ca o pisică din lăcașul său, se roti de cîteva ori chiar pe sub nasul curiosului copil și, cum ușa era deschisă, se făcu nevăzut în stradă...

MUSAFIR ÎN CASA DISCULUI !

Și iată-l acum pe băiețașul nostru, după o alergătură bună, pe urmele discului, chiar în casa acestuia.

O liniște de piatră. Deodată, între pereții de placaj, căptușiți cu vată de sticlă, izbucni cîntecul tumultuos al unei orchestre.

„Fii atent, glăsui cu importanță discul. Frățiorul meu, pe care-l vezi colea, învîrtindu-se vesel sub vîrful acului sclipitor, capătă glas chiar în clipa aceasta : glasul viorilor și al tuturor instrumentelor ce se aud acum !"

Cum capătă glas discul ? La început e acoperit cu un lac liliachiu. Sunetele cîntecului sau vorbirii, mai intense sau mai puțin intense, impulsionează un ac, care sapă în lacul discului niște șănțulețe ce nu se pot vedea cu ochiul liber, microscopice. Oscilațiile, în zig-zaguri, reprezintă tocmai intensitatea și tonalitatea sunetelor imprimate pe disc.

Ei, dar să nu ne închipuim (așa cum a crezut băiețașul nerăbdător) că discul aflat în situația aceasta poate ieși în lume ! Nicidecum. Mai întîi trebuie să îmbrace...

...CĂMAȘA DE ARGINT

Poate că nu credeți. Nici Niculăiță n-a crezut. S-a convins însă cînd l-a văzut într-o cămașă subțire și strălucitoare de argint. Argint curat ca lacrima. Acum se cheamă că devenise bun conducător de electricitate. Cufundat într-o baie de cupru, după cîteva ore îmbracă o altă cămașă, mai groasă — cămașa de aramă.

De acum încolo, nu mai avem nevoie de discul cu lac liliachiu : îl desprindem. Ne rămîne placa de aramă, argintată. Aceasta nu e altceva decît „fotografia" cîntecului ; în relief însă. Adică, negativul !

După cîteva ore de prelucrare mecanică și electrolitică, se ajunge la așa-numita matriță, o copie, de asemenea, negativă, din aramă nichelată și cromată.

Grozav de mult s-a minunat Niculăiță cînd a văzut că discurile acestea metalice erau așezate perechi, perechi, așa cum sînt așezate coperțile cărților. De ce oare ? Meșteri iscusiți puneau între ele nu ebonită, cum crezuse el la început ci... policlorură de vinil — o masă plastică. Așezate între discurile metalice, negative, și presate la cîteva atmosfere, boțurile de vinil, ca aluatul, iau forma cunoscută a discurilor, fiecare avînd imprimate pe cele două fețe, de la două pînă la 24 de... cîntece !

...Cîntece, basme, coruri de copii, piese de teatru, al căror mesaj sănătos, discurile „Electrecord" îl poartă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării.

Și știți cîte asemenea discuri — adevărați mesageri ai artei și culturii — iau anual drumul librăriilor ,căminelor culturale și caselor de cultură ? Circa două milioane !

AL. DINU IFRIM

SARBATOAREA ALBANIEI

La 29 noiembrie anul acesta, poporul albanez sărbătorește cea de-a XVI-a aniversare a eliberării sale de sub jugul fascist.

Pionieri albanezi interpretînd un dans popular.

Albania este o țară mică dar bogată. Poporul albanez, călit de-a lungul veacurilor în luptele cu tot felul de invadatori — care erau atrași de bogățiile țării acesteia — a luptat, în anii celui de-al doilea război mondial, cu arma în mîini împotriva fasciștilor italieni care cotropiseră Albania și o transformaseră într-o colonie.

Adevărați vulturi, curajoșii partizani albanezi atacau cu bărbăție pe invadatori. In munți sau în sate, trupele fasciste simțeau din plin mînia poporului...

Dar loviturile nimicitoare primite de fasciști din partea Armatei Sovietice au permis Armatei populare de eliberare a Albaniei — creată în 1943 — să elibereze complet țara de ocupanți la 29 noiembrie 1944.

Ziua eliberării — 29 noiembrie — a devenit sărbătoarea națională a poporului albanez.

După eliberare, sub conducerea Partidului Muncii, poporul albanez și-a făurit o viață fericită; Albania, din țara cea mai înapoiată și săracă din Europa a devenit un stat socialist înfloritor. Producția industrială a Albaniei a crescut în 1959 de peste 23 ori față de 1938. Colectivizarea a făurit țărănimii o viață pe care nici n-ar fi visat-o pe vremea cînd în țară stăpîni erau feudalii și capitaliștii străini.

Dintr-o țară agrară înapoiată, Albania a devenit o țară agrar-industrială. Cu ajutorul sovietic și al altor state socialiste, Albania și-a ridicat o industrie proprie. Numai cel de-al doilea plan cincinal, care se încheie în 1960, a creat obiective mărețe ca Rafinăria de petrol de la Cerik, Hidrocentrala „Karl Marx“, fabricile de conserve de la Vlora, Elbasan, Corcea, Shkodra și multe alte obiective industriale.

In 1938, mai mult de trei sferturi din populația Albaniei se zbătea în bezna analfabetismului; în acest an școlar însă, școlile de toate gradele au primit 300.000 de copii — ceea ce înseamnă că la fiecare cinci locuitori, unul merge la școală. Analfabetismul a rămas numai ca o poveste din trecut, de care oamenii își amintesc cu groază.

Oamenii muncii din Albania se pregătesc acum să întîmpine al IV-lea Congres al Partidului Muncii din Albania. Directivele pe care le va trasa apropiatul congres vor deschide noi căi spre fericirea și belșugul harnicului popor-frate albanez.

Ultima dorință

Kolë Iakova

poet din R. P. Albania

Vitejii partizani, cu fruntea sus
Rămîn tăcuți, tăcuți cu gîndul dus.
Petrit „Inimă de leu“ a fost răpus!

Dar înainte de a fi-ncetat
Suflarea-i caldă, dînsul i-a rugat
Să-i ducă vorbă mamei lui în sat:

Eu n-am murit și nici n-am fost rănit
Dar lupta-i grea și-s tare istovit
Sub umbra lui, stejarul m-a primit...

Cînd dorul te va arde ca un jar
Străbate munții noștri legendari
Și vino-aici sub umbră de stejar.

Și dacă nu voi fi cînd vei veni
In adieri stejarul va foșni
Și-n locul meu, prin frunze-ți va vorbi.

In romînește de **M. CALIN**

„PALATUL DE CLEȘTAR“

O realizare remarcabilă a cinematografiei sovietice

Filmul „Palatul de cleștar“, realizat de studiorile sovietice, este o remarcabilă ecranizare în culori a unui vechi basm popular rus.

Ca în toate basmele, și în „Palatul de cleștar“ asistăm la o luptă între forțele binelui și cele ale răului. Aceste forțe sînt inegale, fapt care ne face să palpităm pentru soarta eroilor, dar în acelaș timp să presimțim că binele va învinge pînă la urmă. Așa se întîmplă în orice basm și acest lucru e minunat. El sugerează omului încă din copilărie ideea că în viață, ca și în lumea feerică a basmului, răul, indiferent sub ce formă s-ar manifesta, este sortit picirii, că viitorul aparține numai binelui, luminii și nu forțelor întunericului.

Subiectul acestui film, care datorită acțiunii lui dinamice ține atenția spectatorului încordată de la prima și pînă la ultima secvență, poate fi rezumat într-o frază: un simplu soldat rus îl ajută pe băiețașul Ivanușka să-și elibereze mama răpită de crudul rege al apelor.

...O pădure încremenită. Ivanușka își caută mama. Deodată se întîlnește cu soldatul lăsat la vatră. Pătrundem apoi în adîncul apelor unde în fața ochilor ne apare feericul palat de cleștar, unde este închisă Maria Mînă de Aur. Facem aici cunoștință cu regele apelor, cu hîtrul Făcător de Vîrtejuri, cu hidosul Kuak, care are sufletul în tălpi și din această cauză sare ca o minge, cu cei șapte pirați, cu înțeleptul tăcut, care ia apă în gură ca să nu vorbească, cu racul turbat și cu alți eroi.

Peisajele pline de poezie în care se desfășoară acțiunea basmului încîntă ochiul spectatorului.

Către sfîrșitul filmului, simțim o deosebită satisfacție că Maria Mînă de Aur este salvată din robie și că fericirea este readusă în inima lui Ivanușka.

Din distribuția filmului fac parte mulți actori cunoscuți care, prin interpretarea desăvîrșită a rolurilor au contribuit la realizarea unei opere cinematografice de mare valoare. Popularul actor Mihail Kuznețov, cunoscut din filmele „Taras Sevcenko“ și „O întîmplare extraordinară“, a dat viață în basm soldatului rus. Excepțional de bine joacă copiii în film. Rolul lui Ivanușka este interpretat magistral de elevul Vitea Perevalov din Leningrad. Acest băiat poate fi numit pe bună dreptate actor. El a jucat pînă acum în șase filme, printre care „Sombrero“ (în rolul lui Pestik), „Doamna cu cățelul“ etc. Pioniera Olea Haciapuridze din Moscova, cu toate că a debutat în rolul Alenușkăi, a reușit să creeze minunatul personaj al unei fetițe naive care tinde spre tot ce este luminos și curat.

Scenele din film la care participă diferite animale sînt, de asemenea, reușite și provoacă hazul spectatorilor. Nu poți, de exemplu, să nu te amuzi văzîndu-l pe Iepurilă-toboșarul. Dar este interesant de știut amănuntul că pentru realizarea acestei secvențe, dresorii au trebuit să-l „instruiască“ pe Iepurilă timp de aproape patru luni.

Ursuleții care figurează în „distribuție“ s-au pregătit și ei cu multă rîvnă aproape trei luni pentru filmare.

„Palatul de cleștar“ este o realizare cinematografică deosebită, care se adresează atît micilor spectatori cît și tineretului.

I. FETOV

Pe drumul socialismului biruitor

Moment de neuitat pentru fiecare copil al Mongoliei populare: primirea cravatei roșii.

Poporul frate mongol sărbătorește la 26 noiembrie o dată memorabilă: acum 36 de ani, Marele Hural Popular a proclamat Mongolia republică populară. Au fost astfel consfințite marile victorii ale poporului mongol, obținute în timpul revoluției din 1921, prin lupta armată împotriva asupritorilor interni și externi, pentru libertate și independență.

Secole în șir, monarhia feudalo-clericală și cotropitorii străini au exploatat nemilos poporul mongol. Principala bogăție a țării — vitele și pășunile — se aflau în stăpînirea feudalilor și a mănăstirilor. Crescătorii de animale — **arații** — erau siliți să plătească stăpînilor cele „18 albe“, adică birurile apăsătoare în număr de 18.

Mongolia populară, datorită muncii pline de abnegație a poporului condus de partidul său marxist-leninist, a învins, într-o perioadă istorică relativ scurtă, greutățile moștenite de la trecutul întunecat. Mongolia s-a transformat într-o țară agrar-industrială; economia națională se dezvoltă în ritm rapid pe drumul socialismului. Au fost create importante obiective industriale, printre care marea fabrică de sticlă din Nalaiha sau puternica centrală electrică de la Ulan-Bator. Succese importante au fost obținute și în agricultură, în primul rînd în ce privește creșterea animalelor. Șeptelul de animale a crescut în prezent la peste 25 milioane de capete, Mongolia populară ocupînd primul loc în lume în ce privește numărul de animale pe cap de locuitor. Acest succes a fost posibil datorită faptului că arații s-au unit în marea familie a cooperativelor agricole. În R. P. Mongolă s-a început, de asemenea, o vastă operă de valorificare a pămînturilor înțelenite, fiind date agriculturii mii de hectare de pămînt. Succese importante s-au obținut și în ce privește învățămîntul de toate gradele.

Mongolia a cunoscut, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Popular Revoluționar Mongol, în condițiile minunate create de puterea populară, un drum glorios. Poporul mongol pășește mai departe, încrezător, pe drumul socialismului victorios!

Deștelenire

Baljiryn Cimiddorj

Își rumenea pustia-n soare
Aprinse trîmbe vegetale,
Pe unde numai căprioare
Măsurau vremea-n pași, agale.

În locul care-odinioară
Se folosea doar pentru jertfe,
Cîntară astăzi prima oară
Două-mpletite glasuri zvelte

Pe care-n triluri vii spre soare
Le poartă-n sîn un lung ecou;
E glas puternic de tractoare
Și glasul omului cel nou,

Venit aci c-un dor fierbinte
În ochii-aprinși — două agate —
Cîmpiei vechi și nemuncite
Să-i stoarcă roadele bogate.

Din semănatele ogoare
Să crească-n oameni bucuria —
În fața muncii creatoare —
Supus a-ngenunchiat cîmpia.

Traducere din limba mongolă
de J. A. PERIEȚEANU

„LIBERTATE“ AMERICANĂ

Trîmbițașii modului de viață american se fudulesc adesea cu libertatea care, chipurile, ar împărăți peste pămîntul „fericit“ al S.U.A.

De curînd însă, în S.U.A. s-a petrecut un caz deosebit de interesant. Este vorba de un fenomen foarte grăitor în ceea ce privește „libertatea“ americană...

...In S.U.A., mai ales în statele din sudul țării, negrilor, sub diferite forme, le este interzis să locuiască în aceleași cartiere cu albii, să frecventeze școlile, teatrele etc., destinate albilor, să se interneze în spitalele pentru albi, să servească în armată în aceleași unități cu albii...

In orașul New Orleans, cinci fetițe negre au fost admise să frecventeze o școală elementară pentru albi. Aceasta, în baza unei decizii a Tribunalului Suprem al S.U.A.

Iată de ce a fost posibil ca, nu de mult, telespectatorii americani să vadă pe ecranele aparatelor lor o scenă pe care ziarele s-au grăbit s-o cînte ca pe o „victorie“ a libertății americane...

Dar cum se întîmplă adesea cu mascaradele americane „bîlciul s-a transformat în înmormîntare“ — cum spune o vorbă. Pentru că a doua zi, scena pașnică a celor cinci mame negrese care-și duceau pentru prima oară la școală fetițele — n-a mai putut fi văzută. Și dacă marți fetițele negre au mai putut merge la școală sub o PUTERNICĂ ESCORTĂ polițienească, miercuri rasiștii au acționat mai organizat și mai „îndrăzneț“.

Sute de huligani s-au îndreptat spre școala cu pricina și spre primărie, devastînd pe drum magazinele negrilor, bătîndu-i pe trecătorii de culoare și... înjunghiindu-l pe Donald Campbell, un portar negru.

Poliția și pompierii — care au trebuit să dea o mînă de ajutor — n-au putut face față haitelor de huligani. De altfel, poliția nici n-a prea știut ce să facă, întrucît parlamentul statului este de fapt instigatorul acestor „dezordini“.

Incidentele sîngeroase de la New Orleans demonstrează că mult trîmbițata libertate americană este... curat „libertate“!

Și asemenea „libertate“ se manifestă tocmai în zilele în care reprezentanții americani la O.N.U. pozează în apărători ai libertății, ai dreptății și democrației! ?...

Fărădelegile rasiste însă, care de 3 ani încoace s-au manifestat deosebit de violent la Little Rock, Jacksonville, New Orleans... grăiesc de la sine: COLONIALISM = RASISM = „LIBERTATE“ AMERICANĂ.

ȘT. ZAIDES

ŞTIINŢA şi TEHNICA

PORUMBUL, BOGĂŢIE A ŢĂRII

Adus din America în Europa încă de acum 250 ani, porumbul a găsit pe meleagurile ţării noastre cele mai prielnice condiţii de creştere şi dezvoltare. În trecut însă această plantă, bogăţie a ţării, cultivată pe milioane de ha, era folosită aproape numai în alimentaţie. Ţinînd seama de însuşirile excepţionale şi de marile posibilităţi de producţie, ca urmare a analizei făcute în 1955, partidul şi guvernul nostru au luat o serie de măsuri noi. Suprafeţele cultivate cu porumb, care însumau 2.880.000 ha în 1953, s-au mărit la 3.665.000 ha în 1960. Astfel, R.P.R. devine, după U.R.S.S., a doua ţară producătoare de porumb din Europa. O altă măsură luată a fost aceea a folosirii boabelor de porumb în mari cantităţi ca materie primă a diferitelor ramuri industriale. Alcoolul, amidonul, glucoza, grăsimile care intră în compoziţia margarinei, acidul lactic, acetona şi glicerina, diferiţi coloranţi, cauciucul sintetic sînt cîteva produse rezultate, mai mult sau mai puţin, din prelucrarea industrială a porumbului. Dar ceea ce constituie cu adevărat o noutate pentru economia noastră agricolă a fost iniţiativa furajării, a hrănirii animalelor cu porumb însilozat în faza de lapte-ceară a bobului. Cu alte cuvinte, în loc să fie suiţi ştiuleţii la pod, după coacere, porumbul este tocat, masa verde împreună cu ştiuleţii, şi păstrat astfel, sub formă de nutreţ într-un „siloz", o groapă în pămînt acoperită cu paie şi pămînt.

Care este avantajul însilozării? Cercetătorii au dovedit cu preciziune că, la o producţie de, să zicem, 3.000 kg boabe la ha, se obţin 3.800 unităţi nutritive (unităţi de măsură oarecum asemănătoare cu caloriile). De pe aceeaşi suprafaţă cultivată prin însilozare, se obţin 40 tone de masă verde, adică 8.000 unităţi nutritive. Există deci posibilitatea dezvoltării simţitoare a parcului nostru zootehnic, a măririi producţiei de carne pentru consum şi a laptelui cu derivatele lui (unt, brînză etc.). La staţiunea experimentală de la Fundulea s-a obţinut prin furajarea bovinelor cu porumb însilozat un spor de creştere în greutate de 700—800 gr pe zi la fiecare animal, iar la staţiunea experimentală de la Săftica, producţia de lapte de vacă a crescut, pentru fiecare animal, pînă la 12—15 l. lapte zilnic (la unele vaci, chiar pînă la 20 litri).

Iată de ce exemple din acestea numeroase cît şi străduinţa organelor de resort au dus la mărirea necontenită a cantităţii de porumb însilozat în G.A.S. şi G.A.C. În anul 1951 au fost însilozate doar 35.000 t. În anul acesta însă, tonele se numără cu milioanele (peste 4 mil. tone).

— *Plantele 1, 2, 6, 7 sînt descendenţi obţinuţi prin polenizarea unor plante cu polenul propriu.*

— *Plantele 3, 5 au seminţe simplu-hibride, obţinute prin încrucişarea seminţelor plantelor 1, 2, 6, 7.*

— *Planta 4, cu seminţe dublu-hibride.*

Grija pentru cultivarea raţională a porumbului şi pentru mărirea productivităţii la ha se vede şi prin aceea că, în 1957, a fost înfiinţat în ţara noastră, la Fundulea, Institutul pentru cultura porumbului. Un institut ştiinţific creat pentru dezvoltarea unei plante! Fără îndoială că o asemenea realizare n-ar fi fost posibilă decît în anii noştri de democraţie populară. Aici, cercetătorii institutului studiază pe loturi experimentale diferite probleme legate de cultura porumbului. G.A.S. şi G.A.C., vor putea prelua experienţa acestui institut. Una dintre sarcinile trasate de partid activităţii acestui institut este aceea de a crea o plantă de porumb dublu-hibrid, mijloc de sporire a productivităţii de boabe cu 30—60% faţă de aceea a seminţelor folosite.

Din desenul alăturat, se poate vedea, prin comparaţie, vigurozitatea porumbului provenit din seminţe dublu-hibride.

TEODORA PÎRVU
Asistentă, Institutul Agronomic, Bucureşti

MIC DICŢIONAR POLITEHNIC

PORUMB HIBRID: prin cuvîntul „hibrid" se înţelege în general un organism rezultat din încrucişarea a doi indivizi (plante sau animale), deosebiţi în ceea ce priveşte caracterele lor ereditare. Porumbul hibrid folosit în agricultură este cel obţinut în prima sau a doua generaţie, prin încrucişarea unor soiuri diferite. El este caracterizat printr-o vigoare, vitalitate, putere de adaptare şi productivitate mai mari. De aceea, porumbul hibrid creşte uşor chiar în condiţii de teren şi climă mai grele şi dă o recoltă mai mare cu 20—40 la sută decît cel obişnuit. Aşa cum prevăd Directivele Congresului al III-lea al P.M.R., în anii şesenalului se va acorda o mare atenţie generalizării în producţie a seminţei de porumb dublu hibrid şi se vor crea şi răspîndi hibrizii dubli de porumb autohton.

HANTRU: este denumirea unei unităţi de măsură convenţionale pentru munca tractoriştilor. Hantrul reprezintă arătura la adîncime normală a unui hectar de teren agricol, în condiţii de dificultate medie. Mai pe scurt, un hantru înseamnă un hectar de arătură normală cu tractorul. Folosind anumiţi coeficienţi de transformare, se poate exprima în hantri şi productivitatea altor munci efectuate cu tractorul, ca de exemplu grăpatul, boronitul sau cultivatul. Pentru tractoriştii noştri un număr tot mai mare de hantri realizaţi constituie unul din principalele obiective în întrecerea socialistă.

Fotografia de mai sus nu reprezintă pupitrul de comandă al unei uzine sau centrale electrice, ci o combină. Fireşte, nu una de recoltat cereale. Ea recoltează totuşi ceva şi anume curenţii, impulsurile electrice pe care le emit celulele creierului în activitate. Complexul acesta de aparate, numit într-un cuvînt electroencefalograf, înregistrează printr-o aparatură specială aşezată pe craniul unui om, impulsurile bioelectrice ale creierului, le amplifică şi le înscrie pe o bandă în continuă mişcare sub forma unor curbe.

Electroencefalografia este o metodă de cercetare mult folosită de oamenii de ştiinţă în ultimii ani. Cu ajutorul ei se pot cunoaşte cu precizie unele dintre secretele activităţii creierului.

Ce este „sufletul"?

Cuvîntul „suflet" este folosit adeseori fără să ştim întotdeauna bine la ce se referă. Aşa, de pildă, spunem uneori că diferitele obiecte pe care le întîlnim sînt „neînsufleţite", în înţelesul că sînt lipsite de viaţă, că nu se hrănesc, nu se dezvoltă, n-au simţire. Cînd un om moare se foloseşte uneori expresia „şi-a dat sufletul". Despre un om cu un caracter frumos, se spune în popor că „are un suflet frumos sau bun". Cînd un om vorbeşte cu căldură, convins de dreptatea sa, se spune că vorbeşte „cu însufleţire".

După cum se vede, cuvîntul „suflet" nu are în vorbirea de toate zilele un înţeles limpede. Mai mult: fiind vorba de fenomene extrem de complicate a căror explicaţie ştiinţifică nu s-a putut stabili decît în ultimele decenii, au apărut în legătură cu ele multe idei greşite. Încă în vechime s-a ivit părerea eronată că o dată cu moartea, „sufletul" s-ar putea desprinde de trup, urcîndu-se la ceruri, că el ar putea pătrunde în alte corpuri, însufleţindu-le.

Toate acestea sînt simple născociri. Pentru preciziune oamenii de ştiinţă nici nu mai folosesc cuvîntul „suflet" ci „psihic" sau activitate psihică. La ce ne referim, dar, cînd vorbim de psihic? După cum ştiţi, datorită simţurilor noastre (văzul, auzul, pipăitul etc.) noi luăm cunoştinţă de cele ce se află în afara noastră. Dacă în faţa noastră se află, de pildă, o carte, noi o percepem, avem imaginea directă a cărţii deci. Dacă închidem ochii, noi nu mai vedem cartea — deşi ea continuă să existe în faţa noastră — dar ne-o putem reprezenta cum arată ea.

Omul, luînd cunoştinţă de cîte îl înconjoară, se gîndeşte la ele, le cercetează, caută să afle legile care le guvernează. Adeseori întîmplările despre care luăm cunoştinţă provoacă în noi diferite emoţii sau sentimente: bucuria că am luat o notă mare, tristeţea de a ne despărţi de un bun prieten etc. Ei bine, toate acestea: cunoştinţele dobîndite nemijlocit cu ajutorul organelor de simţ (adică senzaţiile şi percepţiile) apoi gîndurile, sentimentele, la care se adaugă dorinţele, amintirile, actele de voinţă, formează viaţa psihică sau activitatea psihică a omului.

Este adevărat că „sufletul", psihicul se poate desprinde de corp? Hotărît, nu este adevărat! Psihicul nu există independent de corp. El nu este aşa cum cred unii, un fel de duh şi nu este nici substanţă cum ar fi apa, sîngele sau aerul. Putem desprinde mărimea unui obiect de obiectul însuşi? Putem desprinde învîrtirea unei roţi de roata care se învîrteşte? Putem separa circulaţia de sîngele care circulă în organism? Se înţelege că nu! Toate acestea sînt însuşiri, proprietăţi, nu sînt lucruri de sine stătătoare.

Psihicul este şi el o funcţiune a celui mai complicat organ al corpului nostru, creierul. Rolul creierului, a scoarţei creierului este acela de a asigura legăturile organismului cu tot ce-l înconjoară. Cu ajutorul organelor de simţ (ochii, urechile, pielea etc.) creierul formează imagini ale lucrurilor dinafara noastră şi astfel luăm cunoştinţă de ele. Trebuie să reţinem însă: acestea sînt doar imagini, felul cum se oglindesc în noi obiectele, fenomenele, iar nu obiectele şi fenomenele înseşi.

I. P. Pavlov

Cel care, cercetînd activitatea creierului a dezvăluit multe din tainele lui, a fost marele savant sovietic I. P. Pavlov. Creierul, şi în special scoarţa creierului cu cele 14 miliarde de celule, constituie un imens tablou de comandă la care sosesc, pe calea nervilor, de la organele de simţ, veşti despre tot ce ne înconjoară. Între celulele creierului se formează nenumărate legături complicate şi astfel iau naştere gîndurile, sentimentele, dorinţele noastre.

Aşadar, activitatea psihică nu este decît o activitate bogată şi variată care asigură relaţiile noastre cu lumea înconjurătoare. Psihicul reprezintă o funcţiune a creierului şi nu există independent de activitatea fiziologică a lui. El realizează reflectarea, în fiecare din noi, a obiectelor şi fenomenelor lumii materiale înconjurătoare.

EUGEN BANU

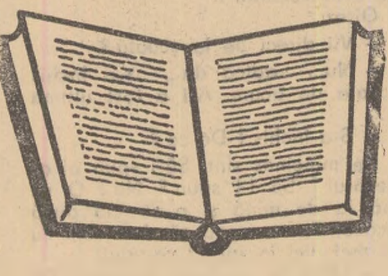

Ajutor tovărășesc

Știm cu toții că sarcina noastră principală este învățătura. Sîntem datori să obținem numai note bune, să facem onoare detașamentului nostru. Dar nu toți elevii din clasa noastră au înțeles acest lucru. Iată-i, de pildă, pe Eugen Gogoi, Ion Contumbeanu, Elena Căldăraru, Elena Colceru și Lenca Busuioc. De multe ori ei vin la școală cu temele nefăcute, nu învață după orar, iau notițe dezordonate. Din această pricină ei obțin numai note rele. Ce-i de făcut? Ne-am gîndit că trebuie să-i ajutăm. Chiar dacă ei nu sînt încă pionieri, e în joc onoarea detașamentului. Și iată-ne porniți pe treabă. I-am invitat la școală pe părinții lor și i-am rugat să asiste la lecții. Le-am arătat pe deoparte cum au luat notițe elevii fruntași și, pe de altă parte, cum și-au făcut însemnările elevii care, de obicei iau note proaste.

Apoi am început să-i vizităm acasă, să-i ajutăm să-și pregătească lecțiile după orarul pe care trebuie să-l aibă fiecare din noi. De trei ori pe săptămînă am organizat la școală exerciții de citire cu glas tare. Apoi am trecut să lucrăm împreună temele la matematică. Roadele muncii noastre n-au întîrziat să se arate. Primele note bune au și apărut. Sîntem siguri că, muncind zi de zi alături de colegii noștri, vom fi într-o bună zi fruntași cu toții!

GABRIELA VRINCEANU
cl. a IV-a,
Școala medie Moinești,
regiunea Bacău

In curînd voi fi pionier

Nici nu știți cu cită nerăbdare aștept ziua cînd, în fața întregii unități, voi rosti angajamentul solemn, iar tovarășa instructoare îmi va înnoda cravata roșie. Va fi cea mai frumoasă zi din viața mea. Pentru această zi mă pregătesc cu mult drag.

Merg alături de pionieri la acțiunile patriotice, am ajutat la curățirea lotului școlar de buruieni, mă străduiesc să iau numai note de 9 și 10 la toate obiectele și să-mi ajut și colegii.

De curînd am început să citesc Regulamentul organizației de pionieri și am învățat angajamentul solemn.

MIHAIL EMILIAN
cl. a III-a,
Școala de 7 ani, com.
Gostavățu, regiunea Craiova

La casa memorială „Ilie Pintilie"

Zilele trecute, pionierii din detașamentul nostru au făcut o vizită la casa unde a trăit neînfricatul luptător Ilie Pintilie.

Pe măsură ce ne apropiem de locul unde se află casa memorială inimile noastre se umpleau de emoție. Iată-ne ajunși. Intrăm în liniște. Cineva începe să explice. Sîntem atenți, nu se aude nici o șoaptă. Am văzut hainele pe care eroul Ilie Pintilie le-a purtat la Doftana; am văzut cătușele în care l-au ținut cîinii de pază ai regimului burghezo-moșieresc în timp ce l-au supus la cele mai grele chinuri. Totul în jurul nostru vorbea despre Ilie Pintilie. Am petrecut vreme îndelungată în casa eroului comunist, povestind despre curajul, despre devotamentul lui față de clasa muncitoare.

NICOLETA AILOAIE
cl. a IV-a,
Școala de 7 ani nr. 11,
Iași

Dragi prieteni,

Doresc foarte mult să port corespondență cu pionieri din Republica Populară Romînă.

De curînd am fost primită în rîndul organizației de pionieri. Primirea s-a făcut în fața monumentului lui Vladimir Ilici Lenin din Piața Centrală. M-aș bucura mult dacă aș primi de la voi vești despre activitățile voastre pionierești, despre cum învățați.

La noi se desfășoară acum o întrecere între grupe la strîngerea fierului vechi și alte activități patriotice.

Vă rog să-mi scrieți pe adresa:

С.С.С.Р
Московская обл.
город Егорьевск
ул. Советская
Галина Неч[illegible]киной

Salut din Odesa

Sînt pioniera Nadea Borisova din Odesa și vreau să corespondez cu pionieri romîni.

Eu sînt în clasa a VII-a și am și frați mai mici. Pe fratele meu mai mare îl cheamă Colea. Mama lucrează la o grădiniță de copii. Orașul nostru este frumos și are multe construcții noi.

Aștept scrisorile voastre pe următoarea adresă:

С.С.С.Р.
город Одесса
Дальние мелницы
ул. Пананина дом 11 кв. 3
Борисова Надя

CONCURSUL NOSTRU

(seria a IV-a)

Valori

Orizontal: *1. Valoroși... fără pereche — Bilet de loterie — Cantitate de bani. 2. Doină! Plantă cu flori albastre numită și clopoței — Pe el, Grivei! 3. Un campion între... doi cai dobrogeni! — A nu ține linia dreaptă — A suta parte dintr-un leu. 4. Cantitate oarecare — Element de compunere însemnînd „peste măsură", „foarte" — Te ajută la nevoie (fem) 5. Rîu pe care era așezată Sparta (Euratos) — A constata — De unde primim cel mai prețios ajutor. 6. Flori roșii ca focul! — Primește! Unitatea monetară a statului romîn — Unt... topit! 7. Aurica Leu — Prepoziție — Cub de os cu valori... punctate — A exista. 8. Unitate metrică a versului — Monede din Italia, Turcia, Anglia etc. 9. Pseudonimul lui Al. Vlahuță la revista „Viața" — Băutura răcoritoare — Monedă veche de aramă. 10. Sumă depusă la C.E.C. 11. Referitor la hîrtia folosită pentru documente de valoare, registre etc. — Locul cel mai scump fiecăruia. 12. Și cu el, tot sărac, spune zicala — Un petec de hîrtie cu valoare de... aeroplan!*

Vertical: *1. General (fem) 2. Neprefăcut. 3. Neprietenos 4. Ghișeu unde se fac încasările și plățile — Comună în Șimleul Silvaniei 5. A brăzda pămîntul — Musafirul nopților 6. Bețe! — De cea mai bună calitate — Unitate monetară în R. P. Bulgaria. 7. Notă — A achita o valoare în bani — Iți păstrează banii în siguranță — 8. A plăti — Lucru de mîntuială (fig.) 9. Spune — Invățătură, cultură, educație (pl. fig.) 10. Emană calorii și fotoni — Material pentru medaliile premiului trei, în întrecerile sportive. 11. Generator de belșug și bogății — Unul din cele cinci simțuri — Cel mai prețios capital. 12. Masiv, zdravăn (fig.) — Regiuni... muntoase — 13. Altă notă muzicală — Constructorii celebrelor palate Alhambra și Alcazar — Ori. 14. Ospătărie veche — Au plecat albinele dintr-un stup, pentru a întemeia un altul nou. 15. In basme sînt mai întotdeauna plini cu galbeni — Fiecare din fășiile de pînză, care, cusute împreună, alcătuiesc pînza unei corăbii. 16. Dar (pl) — Valoros șahist internațional.*

MIHAI PĂTRAȘCU

Cupon de participare nr. 4

SPORT

DE JOI PINA JOI

Săptămîna care a trecut a fost din nou bogată în numeroase competiții sportive. Atît în țară cît și în străinătate sportivii noștri au obținut rezultate de valoare. Desigur, dintre toate, cel mai mult ne-a bucurat strălucita victorie obținută de voleibaliștii noștri în întîlnirea internațională de la Paris. Confirmînd aceeași înaltă valoare, aceeași forță de luptă și dorință de-a învinge ca și în cadrul campionatelor mondiale, unde echipa noastră s-a clasat pe locul III, voleibaliștii noștri au reușit să cîștige acest turneu la care au participat și reprezentativele R.P. Ungare, R.P. Polone și Franței.

In țară fotbaliștii noștri au participat la mai multe întîlniri internaționale. Dovedind aceeași formă bună ca și în majoritatea meciurilor de campionat, Dinamo București învinge cu scorul de 2—0 puternica echipă suedeză I.F.K. Malmö iar Rapid-București care în cadrul campionatului a avut multe oscilări a reușit să „spargă gheața" învingînd cu 3—0 echipa maghiară Pecsi-Dozsa.

In cadrul penultimei etape a turului campionatului A de fotbal datorită terenurilor desfundate din cauza ploii, meciurile disputate nu s-au ridicat la un nivel prea înalt. In această etapă și-au spus cuvîntul dîrzenia, rezistența, priceperea. C.C.A. care cu o duminică în urmă a desfășurat un joc pasionant întrecînd pe Dinamo-București cu 3—2, a fost la înălțime și în partida de la Cluj, unde a dispus de Știința cu categoricul scor de 5—1. Jocul dinamic, plin de fantezie, practicat de U.T.A. i-a adus acesteia victoria cu scorul de 3—0 în dauna echipei Steagul Roșu din Orașul Stalin. Studenții timișoreni au reușit să treacă de C.S.M.S. Iași cu scorul de 3—2, iar Minerul de Corvinul cu 3—0. Rezultatul de 1—0 înregistrat la București în întîlnirea dintre Progresul și Farul putea fi și mai mare dacă cei de la Progresul insistau mai mult la poartă.

Cel mai pasionant meci al etapei s-a disputat luni dupăamiază pe stadionul Republicii. Dinamo-București, în mare formă, a învins echipa Petrolul din Ploești, cu categoricul scor de 6—0, confirmînd astfel încă o dată că merită pe deplin să conducă în clasament. Totuși, ultima etapă va avea un cuvînt greu de spus, deoarece diferența dintre Dinamo și C.C.A. nu este decît de un singur punct.

Nicuță Tănase

6 zile VAGABOND

Ilustrații de D. Negrea

(Continuare din nr. trecut)

A venit milițianu', trebuie să fug!

Aud ca prin vis bătăi in ușă. Cum de am ațipit ? Poate visez. Ciulesc urechile. Nu mă mai mișc din pat. Da, bate cineva. Săr din pat ca ars. Trec lingă fereastră.

– Tovarășul Oprișan! aud eu strigind o voce.

Recunosc vocea. E a sectoristului

Se răsucește cheia in broască.

– Bună dimineața... Da' ce s-a-ntimplat ?! se miră tata dind cu ochii de milițian.

– Sinteți invitat pină la secția de miliție.

– Eu ?

– Da.

– Dar ce s-a ıntımplat ?

– In legătură cu fiul dumneavoastră. Avem o reclamație.

– Copilul meu ?

Mama a sărit din pat. Și-a luat capotul pe ea și s-a dus lingă milițian

– Ce-a făcut copilul meu ? Măsoară-ți cuvintele, tovarășe milițian!

Tremur ! M-au apucat chiar sughițurile. Ce să fac ? Ce să fac ? Iau servieta de sub pat. Deschid fereastra. Săr in curte. Se deschide ușa de la verandă. Nu, nu pot ieși pe poartă. Să fug ? Aleargă milițianul după mine dacă fug. Fereastra de la bucătărie e deschisă. Sar pe fereastră in bucătărie. Mă ascund in cămară. Mama plinge. Tata tușește – așa tușește tata de cite ori este nervos. De-ar fi acum un cutremur, de-ar cădea zidurile astea pe mine... Dau cu ochii de o cutie cu pioneze. Ce-ar fi să inghit pionezele astea ?

– Unde e Răducu ? Cheamă-l !

Imi mai zice Răducu! Nu merit !

– Nu e in camera lui ! a ingînat mama speriată.

Iar tușește tata.

– A fugit !

Stau nemișcat. M-au trecut sudorile. A amuțit și mama. A amuțit și tata. Tata se plimbă prin casă, că aud parchetul scirțiind.

– Uite ce-am găsit pe masă !

– Ce ai găsit ?

– Un bilet

Ii aud citind. Se lasă apoi o liniște de mormint. De ce n-am fugit azi noapte ? N-am trecut niciodată printr-un moment ca ăsta. Mi-e teamă... Mi e rușine. Mi-e rușine chiar de mine. Spărgător ! La picioarele mele e o sticlă cu gaz. Dacă beau gaz, mor ? Aud tusea nervoasă a lui tata. Aud pași.

– Să fure, băiatul meu? Nu cred, nu. Unde e cheia de la magazie?

– E pe bufet, lingă cutia cu cirlige de rufe

Aud pietrișul scirțiind sub pantofii lui tata. Se duce la magazie. Trebuie să fug. Escaladez fereastra. Mă furișez pe după grilajul de șipci care ajută viței să se cațere. Ciobanu', ciinele nostru, se gudură. Vrea să latre de bucurie că mă vede. Ori poate vrea să-mi ceară mincare. Ii fac semn să tacă. Pină aici se aude cum plinge mama. Sar gardul. Doamna Bona, vecina noastră, își hrănește porumbeii. Fărimițează piine și o aruncă

de acolo, de sus, de pe balcon. M-a văzut c-am sărit gardul. Se uită mirată la mine Ciobanu' latră după mine. A ieșit la fereastră și tovarășa Pahonțu. Scoate lucrurile de pat la aerisit. M-a văzut și ea. Le aud vorbind despre mine. Alerg. Alerg așa, in neștire. Dar incotro ? Ce-o să fac ? Fug. Mi se pune splina. Dar n-am habar. Am trecut de chioșcul de piine. Mă opresc. O să mai vin după piine aici ? Merg incet. N-aș vrea, n-aș dori să fie nimeni in situația mea. Unde să mă duc ?

E inainte de șapte. Trec oamenii spre fabrică. Aici, pe banca asta unde stau, mă poate vedea cineva, vreun prieten de-al lui tata Ce fac eu pe bancă așa de dimineață ? Ce-i asta ? Visez? Uite-l pe Ghiuri, colegul meu de bancă. Mamă! In urma lui, Ștefan și Panait. Ce e cu ei? Mă urmăresc? Mi se pare? Da, chiar ei sint. Ștefan și Panait parcă s-au ascuns după chioșcul de răcoritoare din fața pieții. Ba nu s-au ascuns. Uite că aleargă după Ghiuri. Vin toți trei spre mine. Sint pierdut. Mă ridic de pe bancă. Pornesc ușor spre stația lu' 47. Iuțesc pasul. Aud in urma mea :

– Radule !

Sint aproape. S-o rup la fugă ? Nu. Vor bănui. Intorc capul. Mă opresc. Acum sint cinci. De unde au mai apărut și Zamfireștii ? Alexandru și sora lui, Ioana. Sint toți lingă mine. Se uită in ochii mei, intr-un fel deosebit. Ghiuri mă intreabă :

– Unde te duci, Radule ?

Mă uit la fiecare in parte. Ceva trebuie să le spun.

– Mă... mă duc, m-a trimis mama să duc ceva la o tușă a mea.

– Radule ! mă avertizează Ghiuri parcă și cu privirile.

– Ce e, Ghiuri ?

– De ce minți ?

– Te rog să nu mă faci mincinos, mă prefac eu că mă supăr.

Ioana inaintează un pas spre mine.

– Ești mincinos, Radule. Mi-e rușine pentru tine. Ți-au intrat niște prostii in cap și-acum vezi unde te-au dus prostiile tale ?

– Ce prostii ? Ce tot pălăvrăgești ?

Panait se supără și el.

– Ioana are dreptate. In capul tău sint niște gogomănii mai mari decît tine. Spune-ne, ce ai de gind, unde te duci ?

– Am spus, la...

– Minți, sare și Ștefan. Am fost la tine acasă. Ai fugit.

Mă trec niște fiori... Pe frunte simt niște broboane de sudoare. Mă șterg cu dosul palmei. Ce să fac ? Uite ! Uite salvarea mea. In stație s-a oprit mașina 47. Mă strecor printre ei și alerg. A pornit mașina. Bine că taxatorul n-a inchis ușa. O săritură și... sint in mașină. Ușa s-a inchis. Sint salvat. Aleargă și ei după mașină, dar nu se poate ține după ea. Fac semne disperate. Strigă, degeaba.

Cobor la prima stație și o iau pe străzi lăturalnice. Hoinăresc.

Cu școala ce fac ? Cite intrebări imi pun. Ce-o să mănînc ? Acum nu mi-e foame. De teamă, de rușine, mi-a trecut și foamea. Dar cit o să rezist ? Unde să mă duc ? Sora mamei stă pe strada Cantemir, să mă duc la ea ? Dar dacă colegii mei s-au dus la ea și mă așteaptă acolo ? De unde să știe adresa ?! Si ei, ce să-i spun ? De ce mă duc la ea ? „M-a trimis mama să-mi dai...". Ce să mi dea ? Și cit o să pot sta la ea ? O zi, două, pe urmă... „Tu nu te duci la școală ?" o să mă intrebe.

Hoinăresc pe străzi. E vremea prînzului. Mi-e foame. M-am decis să mă duc la tușă-mea. N-am nici bani de tramvai. Din cartierul nostru pină la Cantemir e drum. O iau pe jos, incet.

Am ajuns. Tușa Maria e bucuroasă cind mă vede. Mă uit cu grijă prin casă. Nu cumva mama e aici? N-a venit să mă caute Ghiuri, Panait și ceilalți ? Ce-o fi o fi !

Mă sărută tușă-mea.

– Ce-i cu tine, Răducule ?

Cercetez fiecare ungher al camerelor. Nimic deosebit.

– Am venit pe la dumneata, ingîn eu.

– Ai mincat ?

– Nu !

– Vino la masă.

Imi pregătește de mincare. Mă intreabă ce mai fac ai mei. De ce nu au mai fost pe la ei. Ii spun că sint ocupați. Că mama are de lucru cu casa.

– Altădată veneau mai des pe la noi.

– Am să le spun ! mint eu.

Mănînc cu o poftă de lup. Infulec ca de frica morții.

– Și tu cind inveți ? Dimineața ? Mi-a spus maică-ta că ai adus numai 9 și 10. Bravo. Mai aveți puțin pină la vacanță. Te trimite undeva în vacanță ?

Oftez.

– Vii direct de la școală ?

– Nu... adică da... s-a inchis școala de acum. Azi a fost ultima zi...

– S-a inchis ? De ce ?

Ce mincinos sint. Să-i spun ei adevărul ? Să i-l spun ? Nu ! O să mă ia de mînă și o să mă ducă acasă. Și nu vreau să dau ochi cu ai mei nici in ruptul capului.

– Unde te gîndești, Radule ? Ce e cu tine ? Ești necăjit. Nu ești in apele tale.

– Nicăieri nu mă gîndesc. Adică la școală... Imi pare rău că s-a inchis... Dar, știi, a fost... o epidemie... Dezinfectează clasele... A fost un caz de...

– Ce epidemie ?

– Păi... un fel de gripă... Dar e bine că acum noi, vreo 10 elevi... Uite, eu am bagajele făcute... Plec intr-o excursie... Da, clasa noastră a cîștigat un concurs „Drumeții veseli" și... și eu am participat...

Ce minciuni ! Cum de nu-mi este rușine ?

– Și unde vă duceți ?

– La... La Sinaia... Da, vizităm și Peleșul, și mergem și la cota 1.400... O să fie frumos.

– Cind plecați ?

– La... la 3 ne ia o mașină de la Podul Senatului. Cu mașina mergem in excursie... Trebuie să plec... E unu și jumătate ceasul, nu ? Merge bine ceasu'ăla ?

– Da !

Mi-a dat 15 lei. M-a sărutat și am plecat. Mi-e rușine de voi, dragi prieteni.

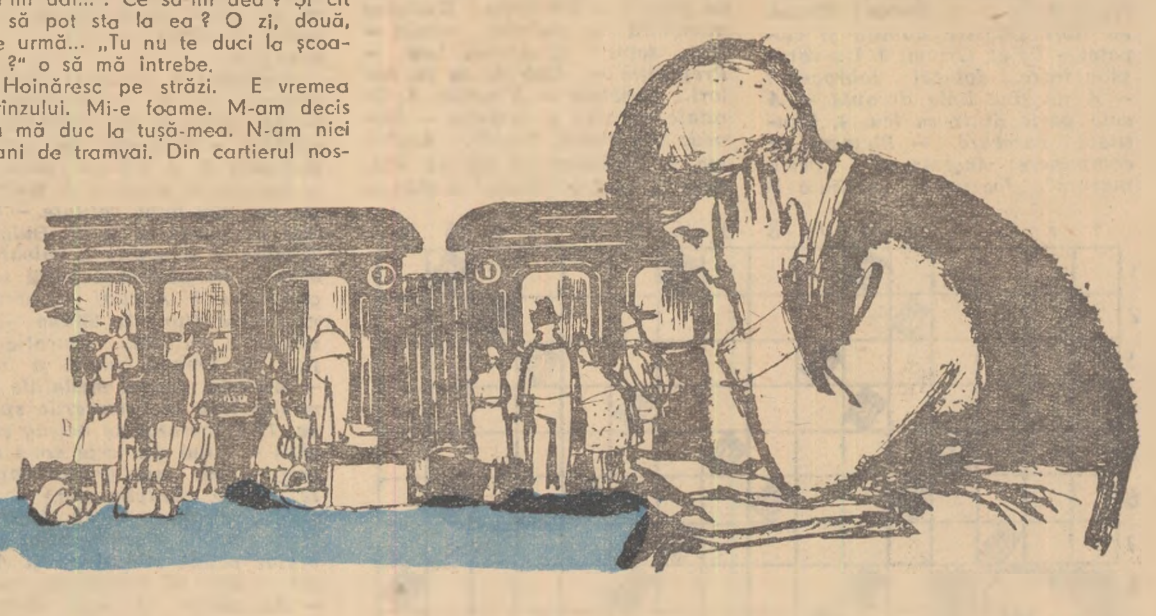
Sînt călător clandestin

Hoț și mincinos. Da, sint un hoț și un mincinos. Pe tușă-mea am mințit-o că s-a închis școala. Că plec intr-o excursie N-am furat niciodată pînă acum. N-am mințit niciodată. Acum...

Am luat cei 15 lei de la tușă-mea, și-am luat-o la picior... Am hoinărit ca un vagabond prin oraș. Sînt un vagabond. Mi-a trecut prin cap o idee năstrușnică. Să plec la țară. Să mă duc la Priboieni, unde s-a născut tata. La unchii și mătușile mele. Și pe ei o să trebuiască să-i mint. Altfel ce pot să le spun ? Că am furat ? Nu mă iau la goană ? Nu mă urcă in tren și mă duc la București la ai mei ? Am pornit-o spre gară. Ai mei mănîncă de cină acum. Or mîncă ? Ii mai arde mamii de mîncare ? Mă caută poate peste tot. Tata acum tușește și o ceartă poate pe mama că n-a avut grijă de mine. Ce grijă să fi avut? Nu, mama n-are nici o vină. Să nu o certi, tată ! Te rog să n-o certi !

Sint in Gara de Nord. Peste o jumătate de ceas pleacă trenul spre Pitești. Mă duc la casa de bilete. Pînă la Călinești, unde trebuie să cobor eu, costă 17 lei. Ce fac ? Am doar 15 lei. Și mi-e o foame... Zău așa, ce fac ? Mă așez pe o bancă. Stau cu coatele pe servieta așezată pe genunchi. Imi strîng obrajii în palme. Peste drum de mine un chioșc : bomboane, cornuri, chifle. Zece chifle aș mînca acum. Nu pot să mă duc la Priboieni. Nu-mi ajung banii. Unde o să dorm ? Pînă la plecarea trenului mai sînt 25 de minute. A început să se răcorească. Scot din servietă flanelul. Il îmbrac. Ce-ar fi să vînd o cămașă ? Cui ? Pe banca cealaltă se odihnește un țăran cu o papornită cît toate zilele. Mă duc la el.

(va urma)

VITRINA CU CĂRȚI

„SA CITIM CU VOCE TARE" de Ion Brad

Poetul Ion Brad a scris o carte nouă pentru copii. Chiar prin titlu, scriitorul ne îndeamnă „**Să citim cu voce tare !**" — „cîntecele-naripate, cîntecele țării toate !"

Pe coperta albastră cum e cerul, o ciocîrlie beată de lumină se înalță spre soare, iar poezia cu care se deschide volumul cheamă copiii patriei să-și avînte glasul ca o ciocîrlie spre zări, mulțumind pentru viața lor fericită de azi.

Și fiecare poezie din volum este un cîntec de bucurie.

Frumusețile patriei noastre de care sîntem atît de mîndri poetul le descrie într-un tablou ca-n basme, prin muzica versurilor amintindu-ne baladele noastre populare :

„Dragă mi-i această țară,
Lerui ler și lilioară.
Bună ca o primăvară.
Lerui ler și lilioară.
Cu pîraiele fugind
Peste șesuri — cerbi de-argint,
Cu moșnegi de munți cărunți,
Broboditi cu nori pe frunți,
Cu munți tineri, mai voinici,
Ridicați de noi pe-aici...".

Uzinele noastre, noile „cetăți de foc" sînt văzute de scriitor aidoma unor :

„Munți în zale, mari furnale,
Ieșiți stelelor în cale,
Roiul lor să îl înfrunte
Cu cununi de foc pe frunte".

Primăverii, pe care copiii o iubesc atît, poetul îi dedică o poezie, descriind-o ca pe-o fetiță, o prietenă de a voastră de joacă.

„M-a strigat pe nume primăvara
. . . .
— Bună dimineața, prietena mea,
Ce veste-poveste mi-aduci ?
In jurul ei rotea
O rîndunea...
Desculță-mi-era teamă,
Să nu se taie
In colții încă de gheață,
Dar ea sărea peste cîmpuri
Vioaie,
Spunea poezii
Ca o fetiță isteață".

Multe poezii sînt închinate în acest volum mîndriei de a fi pionier, mîndriei de a purta la gît cravata roșie.

„Sînt mult mai scund decît cireșii-n floare,
Cu plopii nu-ndrăznesc să mă măsor.
Dar visurile mele pot să zboare
Ca vulturii deasupra unui nor".

Și în carte sînt adunate poezii prin care scriitorul îi ajută pe copii să-și exprime mai frumos gîndurile și dragostea pe care o poartă mamei, cea care dă viață și-l ferește pe copil de rele, respectul față de profesori, recunoștința față de clasa muncitoare și față de partidul nostru iubit, părintele copiilor.

„Aduceți flori, lăsați hulubi să zboare !
Cravate roșii, fluturați în vînt !
Noi scriem cu mîndrie și pe soare
Ca pe un zid ce nu-l mai ștergi nicicînd :

Partidul, cu putere tinerească,
A biruit și moartea-n anii grei,
Ca țara de lumină să-nflorească
In zi de August, douăzeci și trei !"

Dar ca să cunoașteți cît de frumoase sînt versurile scrise pentru voi de poetul Ion Brad, trebuie să citiți voi înșivă și cu voce tare această carte.

LUCIA OLTEANU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".